

Константин Константинов

Пътешественик

Мър-мър изскочи от зимника тичешком. Сърцето му се пръскаше от мъка. Той не смееше да се обърне и да погледне назад. Там лежеше мъртъв единственият му приятел и сега той беше вече съвсем самичък в целия свят. Не можеше и да помисли, че ще се върне пак в гнездото на стария котак. По-далеч, колкото може по-далеч! Той хукна по покривите, без да знае де отива.

Беше хладна сутрин. По керемидите лъщеше влага. Долу, из улиците, отваряха магазините. Идеше миризма от месарниците и дъх на топло мляко от разтворените прозорци. Но на клетия Мър-мър не му беше до ядене. Тъгата и самотията го шибаха като камшици. Той търсеше само някоя добра душа, за да изприказва болката си, та да му олекне малко.

Най-после съзря на една стряха един побратим – голям, сивочер, мършав котарак, който се миеше срещу слънцето. Мър-мър наближи към него с най-добри чувства и дори се приготви да го поздравя любезно. Ала онзи изведнъж настръхна, изсъска като змия, скочи неочаквано насреща и го удари с лапата си.

Мър-мър се обърка.

– Махай се оттука! – викаше другият. – Тук е мое царство и никого не пускам насам! Махай се!

И Мър-мър си тръгна още по-наскърбен от тая случка. Мустакът му потрепера жално. Той сви късата си опашка надолу и тръгна към края на града, до реката, която се виждаше оттук. Там поне щеше да бъде спокойно. Ала едва слезе до канала, и от невиделица връхлетя отгоре му една гъска, която водеше пет малки гъсочета. Тя с крясък и съскане го закълва по главата. Ах, наистина казваха старите: една беда никога не идва сама. През тоя тъжен ден всичко се трупаше едно след друго върху клетия Мър-мър! Той не можа дори да пийне водичка и отново тръгна по покривите. Денят измина бавно. Смрачи се. Трябваше да се помисли за نوشуване.

Той скочи на един корниз до осветен прозорец и се спря за минута. Изведнъж наостри уши: стори му се, че някой споменува името му. Приблужи една-две крачки и се вслуша. Прозорецът беше полуотворен. Наистина някой вътре го споменаваше. Какво ли беше пък това? Мър-мър надникна в крайчеца на прозореца: вътре едно момченце четеше на глас една книжка на сестричето си, което бе седнало насреща му и слушаше. Мър-мър остана като треснат от учудване и болка. То беше неговата история – същинската! – която децата си четяха едно на друго. Поиска му се да изреве от мъка. А момченцето продължаваше да чете:

„... И тогава Мър-мър разбра, че наистина се е загубил и вече няма

да се върне в къщи. Напусто той обръща глава и души на вси страни. Отвсякъде идеха миризми на чужди къщи...“

А-а! Значи така! Бяха вече описали страданията на клетия Мър-мър, а никой не се сещаше да го вземе и упъти за къщата му! На Мър-мър му причерня и той отново скочи на покрива, вече съвсем отчаян. Вечерта бе настъпила. До комините на голямото здание отсреща замърдаха две-три котешки сенки. Скоро оттам се зачуха и гласове – два дебели, един по-тънък. Мър-мър трепна. Мръдна мустак и почна бързо-бързо да диша – искаше да познае отдалеч миризмата на ония отсреща. Там пак замаяукаха. Изведнъж Мър-мър скочи, замаян от радост и викна, колкото можеше:

– Мяу-мяу! Майчице!...

И без да мисли, хвърли се от единия покрив, за да скочи на другия. И ето в тоя миг се случи нещо съвсем неочаквано. Той не беше пресметнал разстоянието и вместо да се намери отсреща, праметна се два пъти във въздуха и почна да пада някъде надолу в тясната и тъмна улица. От страх не успя да извика и припадна. Свести се, когато се удари в нещо твърдо. В същото време нещото, върху което беше паднал, се раздвижи изцяло и с шум и свирене го понесе нанякъде. Чак след няколко минути Мър-мър разбра какво бе станало. Той беше паднал върху голям автомобил, на покрива на който имаше разни куфари и сандъци. Сега пътуваше из града, неизвестно накъде. Минаха така из много улици, осветени и шумни, с тълпи хора, трамваи и коли. Най-последе спряха в един широк двор. Мър-мър се бе свил между багажа, изгубил ум от уплаха. Майчице мила, няма ли да свършат тия страхотии?... От автомобила излизаша хора. Един човек се качи на покрива му и почна да смъква багажа.

Като прибираще, човекът съгледа неканения пътник. Котакът седеше обезумял.

– Ха! Ами ти, що щеш тука, бре? – викна човекът. – Де ти е билетът? А-а! Безплатно искаш да пътуваш? Тъй ли? Чакай, ще те науча аз тебе!...

Ала докато го научи, Мър-мър се метна отгоре право на стъпалата, прекоси широкия двор и се скри в ъгъла на един сайвант за дърва. Човекът се засмя добродушно, засвирка с уста и влезе в осветеното помещение. Тука беше голяма странноприемница и автомобилна станция в града. Имаше стаи, чардак, изби. В кръчмата разговаряха и се смееха хора. Откъм готварницата миришеше на пържена риба и кебапчета.

След няколко минути Мър-мър полека се измъкна, сръбна няколко глътки вода от локвата до чешмата и тръгна към чардака, да прекара

нощта. Сега почваше друг, съвсем неизвестен живот.

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3284>]